

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 12 Ročník XVII

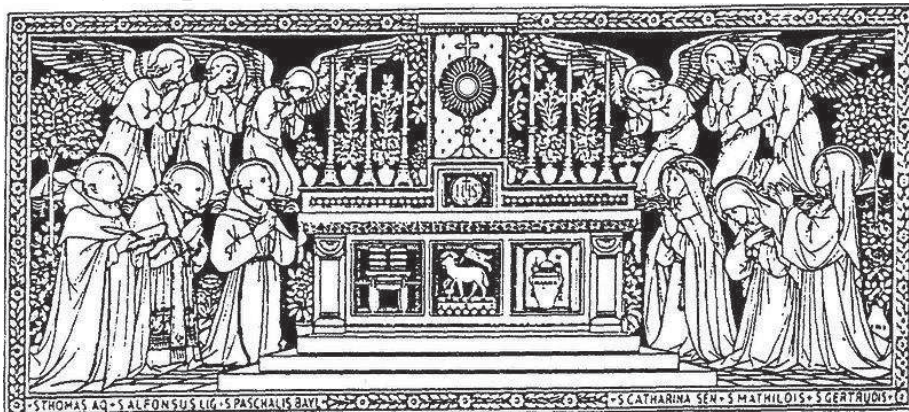
14. června 2020

„Všemohoucí, Svrchovaný,
kéž zasedneš k stolu s námi,
kéž jsme, Kriste milovaný,
spoludědici nazváni,
účastníky svatých tvých.“

(závěr sváteční sekvence)

Milí farníci!

Opět je tu čas obnovit památku a věčnou oběť našeho Pána Ježíše – slavnost jeho Těla a Krve. Tři děti poprvé okusí Chleba života, pokrm z nebes pro jejich věčný život. Máme z toho jistě všichni radost. Ale netušíte, jak je těžké někomu vysvětlit, že k sv. přijímání nemůže... Ono má totiž vše svá pravidla. A na to jsme velmi alergičtí. Pravidla! Na co? Bůh je jeden a tak co kolem toho dělat vědu? Zkusme malé přirovnání – půjčili byste svoje auto někomu, kdo má skvělý nápad se jet projet po silnici v plném provozu a zažít radost z jízdy, ale kdo nemá řidičské oprávnění, nezná pravidla provozu a nechápe co dělat se všemi těmi páčkami? Předpokládám, že byste jej za volant nepustili, již jen z obavy o auto, natož o život jeho a jiných. Zkrátka mu zkažete radost a možná vás navždy bude považovat za skrupulanta a neuzná svůj omyl. Eucharistie není pro toho, kdo nerespektuje vroucí přání Dárce – jednota víry a společenství, autorita a učení církve, to jsou Ježíšova pravidla a dokonce příkázání! Přál bych to nejlepší všem, ale někteří musejí dozrát. Boha tím nikomu neberete, On je ve svém slově a je všudypřítomný, slyší naše modlitby. Tyto děti mají štěstí, že jejich rodiče praktikují víru a jsou jim vzorem, oporou ve víře. Díky za to. Bože, díky za Chléb sytící naše společenství jednoty a lásky Kristovy – Nejsvětější svátost!

†! pater Petr

Slavení Eucharistie je středem celého křesťanského života

Mše svatá je nejdůležitější a největší společnou modlitbou věřících, kteří naplňují to, co ustanovil Kristus při poslední večeři s apoštoly. Je vrcholným projevem jednoty Církve (těla) a Krista (hlavy) v apoštolské poslušnosti (v čele s Petrem dnešních dnů – papežem). Církev při mši naslouchá Božímu slovu a nechává se jím sytit a vést. **Kázání** je úkol daný Kristem – „Kdo vás slyší, mne slyší...“, je tak aktuálním hlasem Krista v této době. Církev při mši prosí za Boží požehnání pro všechny lidi. Církev při mši ústy kněze vzdává díky za chléb a za víno a prosí, aby **moc Ducha svatého** proměnila chléb a víno v Tělo a Krev Ježíše Krista. Při každé mši se tak zpřítomňuje oběť a obnovuje smlouva, kterou Ježíš přinesl na kříži, aby všechny lidi přivedl k Bohu. A věřící, kteří přijímají Tělo a Krev svého Pána, jsou sami proměněni a stávají se jedním mystickým Tělem Kristovým, bratry a sestrami, jsou posláni a stávají se světlem světa. **Katolická mše svatá je slavením největší svátosti Eucharistie**. Proto není možné ji slavit s křesťany jiných církví, kde věří odlišným způsobem a kde chybí apoštolská poslušnost (svátost kněžství) a tím i jednota Kristova těla = Církve. Chtějí-li spolu s námi katolíky slavit, pak jen bohoslužbou slova s přímluvami a modlitbou Páně (Otče náš). I tímto způsobem je Kristus uprostřed nás. **Řeckokatolická církev** je katolická (v jednotě s papežem) s východní liturgií, svátosti jsou stejné, jen slavení je v jiném ritu (obřadu). **K svatému přijímání** může jen platně pokřtěný, který byl ke svátostem řádně přiveden a tzv. praktikuje, tedy žije vírou a zachovává učení církve (katechismus). Kněz má ve svých farnostech úlohu mystagoga = toho, kdo ostatní přivádí ke Kristu a uvádí do tajemství víry praktikované ve svátostech. Kdo má zájem začít praktikovat, necht' požádá svého kněze o přípravu.

Slavení Eucharistie je středem celého křesťanského života jak pro celou církev, tak i pro její místní společenství. Neboť „ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisí s posvátnou eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější eucharistie obsahuje celé duchovní dobro církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka, živý chléb. On, skrze své tělo Duchem svatým oživované a oživující, dává lidem život; a tak je zve a přivádí k tomu, aby sebe, své práce a všechny stvořené věci spolu s ním přinášeli jako oběť. „Kdo jí mé tělo a pije moji krev, má život věčný...“ Kromě toho slavení eucharistie v mešní oběti je vpravdě počátkem a cílem projevů úcty, která se této svátosti prokazuje i **mimo mši**. Kristus Pán totiž právě ve mši podávaný jako oběť, jakmile začne být svátostně přítomen jako duchovní pokrm věřících pod způsobou chleba a vína, také „po skončení oběti, když se **Nejsvětější svátost** uchovává v kostelích nebo kaplích, je pravý Emanuel, tj. 'Bůh s námi'. Ve dne i v noci je uprostřed nás a přebývá v nás 'plný milosti a pravdy'. Nikdo tedy nemůže pochybovat, že **věřící křesťané této Nejsvětější svátosti prokazují způsobem církví katolickou trvale přijatým, totiž klaněním (adorace), úctou, která náleží jedině Bohu**. Ani není tato svátost méně hodná klanění proto, že byla Kristem ustanovena k požívání.

Modleme se za pronikavý dotek Ježíšova Srdce, žádá papež v tomto měsíci

V červnovém videoposelství, doprovázejícím úmysly Apoštolátu modlitby, papež František vybízí k soucitu, který může změnit náš i cizí život, v naději, že prožijeme dotek Ježíšova Srdce: „Mnozí lidé trpí vážnými nesnázemi, které zakoušejí. Můžeme jim pomoci, když je doprovodíme po cestě, naplněné milosrdenstvím, které mění život lidí a přivádí je blíže k Ježíšovu Srdci, jež nás všechny přijímá s převratnou něhou. Modleme se, aby ti, kdo trpí, skrze pronikavý dotek Ježíšova Srdce našli životní východisko” – vyzývá Svatý otec spolu s červnovým evangelizačním úmyslem celosvětové sítě modliteb s papežem. Úcta k Ježíšovu Srdci má dlouhé dějiny a sahá od “probodeného Kristova boku” v Janově evangeliu, který středověká mystika vykládá jako ránu vyjevující hloubku Boží lásky, přes zjevení sv. Markétě Alacoque v 17. stol. a následný kult Ježíšova Srdce v 19. století až po sv. Faustynu Kowalskou a Boží milosrdenství, které spočívá právě v Synově srdci. Papež Pius XII. věnoval Ježíšovu Srdci encykliku *Haurietes aquas* (1956). Letos jsme si připomněli sté výročí od svatořečení Markéty Marie Alacoque (13. 5. 1920 papežem Benediktem XV.). Poselství, jímž Zmrtvýchvstalý této řeholnici zjevil hloubku svého milosrdenství, se šířilo za pomoci jezuity, o. Claudea La Colombière. V závěrečném zjevení (1688) Pán prostřednictvím své Matky svěřil sestrám vizitankám a kněžím z Tovaryšstva Ježíšova úlohu, aby všem lidem předávali prožitek a pochopení tajemství Nejsvětějšího Srdce. O dvě století později jezuité oficiálně potvrdili tuto “libou úlohu“ (munus suavissimum), prostřednictvím dekretu č. 46 při 23. generální kongregaci (1883), a pověřili jejím plněním Apoštolát modlitby, dnes Světovou sít' modliteb s papežem.

Mariánský sloup už stojí na Staroměstském náměstí

Sochař a obnovitel Mariánského sloupu Petr Váňa původně plánoval, že celé dílo bude dokončeno v září, harmonogram však počítal s měsíční pauzou danou každoročními velikonočními trhy. Ty se v důsledku opatření proti šíření nového typu koronaviru nekonaly, takže stavba pokračovala bez přerušení. Mírné komplikace však nastaly ve čtvrtěčném časovém rozvrhu. Socha Panny Marie, která váží jeden a půl tuny, stála od roku 2004 na kovovém podstavci u severní zdi chrámu směrem k Celetné ulici. Pracovníkům se od rána nedařilo ji z podstavce sundat a jeřábem převézt na místo na náměstí, kde již byly vztyčeny všechny ostatní části díla kromě samotného dřívku sloupu a sochy. Stojí tam základy a sokl, které obklopují tři schody a balustráda. Váňa novinářům vysvětlil, že socha má nerezový trn, který je obklopen maltou tak, aby socha nespadla. A právě kvůli uříznutí trnu nastalo zpoždění. Až poté, co zvony odbily poledne, byl mariánský sloup definitivně vztyčen. Přihlízející v ten moment spustili aplaus. Socha přijde na řadu až odpoledne. „U kamenického řemesla si musíte umět dělat radost pořád, jinak byste to nemohli nikdy dodělat. O to větší radost mám teď a tady,“ řekl autor repliky novinářům. Společnost pro obnovu Mariánského sloupu usiluje o návrat barokního díla už přes dvacet let. Teď spolek daruje Praze repliku zdarma. „Není to zakázka,

je to krásný kus života,“ tvrdí Váňa. Pražští zastupitelé dříve opakovaně odmítli vyjádřit s umístěním napodobeniny původního sloupu souhlas. Situace se změnila koncem letošního ledna, kdy se v zastupitelstvu našla většina k revokaci původního nesouhlasného stanoviska hlavního města. V návaznosti na toto rozhodnutí magistrátní Technická správa komunikací (TSK) povolila stavbě zábor veřejného prostranství. Původní sloup ze 17. stol. svrhl dav v čele s žižkovským anarchickým bohémem Frantou Sauerem v r. 1918, protože v něm viděl symbol habsburské monarchie. Zastánci obnovy jej považují za symbol a vzpomínku na obránce Prahy za třicetileté války a významné barokní umělecké dílo. Podle odpůrců jde o symbol habsburské nadvlády a netolerantní rekatolizace země. Ani teď nejsou komunální politici ani všichni Pražané jednotní. Proti návratu se organizovaly protesty, vznikly i petice. Věřící ve čtvrtek při přesunutí sochu Panny Marie hladili. Po vztyčení zněly Staroměstským náměstím katolické písně jako třeba Ave Maria. Mnozí – tak jako kdysi jejich předci – jsou přesvědčeni, že modlitby u mariánského sloupu přinesou do země lepší časy. „Za pozlacenou mříží bude obrázek Madony Rynecké, ke kterému se lidé modlili dříve, aby bylo lépe,“ prozradil Váňa. Podle sochaře je ještě nutné provést poslední úpravy, náměstí v historickém centru Prahy totiž má spád dva metry a je potřeba vytvořit takzvaný jalový schod, který tuto nerovnost vyvažuje. Prostor kolem palisády musí ještě dělníci osadit dlažbou. „Období koronaviru, kterým jsme prošli, je pro nás určitá připomínka, že právě tyto mariánské sloupy byly vždy symbolem záchrany před válečným nebezpečím, ale také i před nebezpečím zhoubných infekčních nemocí. Můžeme také poznat, že to je poděkování a projev úcty a solidarity těm, kteří onemocněli touto nemocí, ale je to také projev úcty a díky všem těm, kteří jakýmkoliv způsobem pomáhali druhým. Víme, že to jsou často v našich nemocnicích především ženy a matky v roli zdravotních sester, ošetřovatelek a lékařek,“ napsal na svůj facebookový profil kardinál Dominik Duka.

Zprávy a oznámení

Mše sv. s dětmi ve farním kostele

26. 6. pátek, 18,00 hod. – poděkování za školní rok a za prázdniny, poté táborák na zahradě, občerstvení z vlastních zdrojů

Poutní mše sv. v Bělčicích – 28. 6. v 11,15 hod.

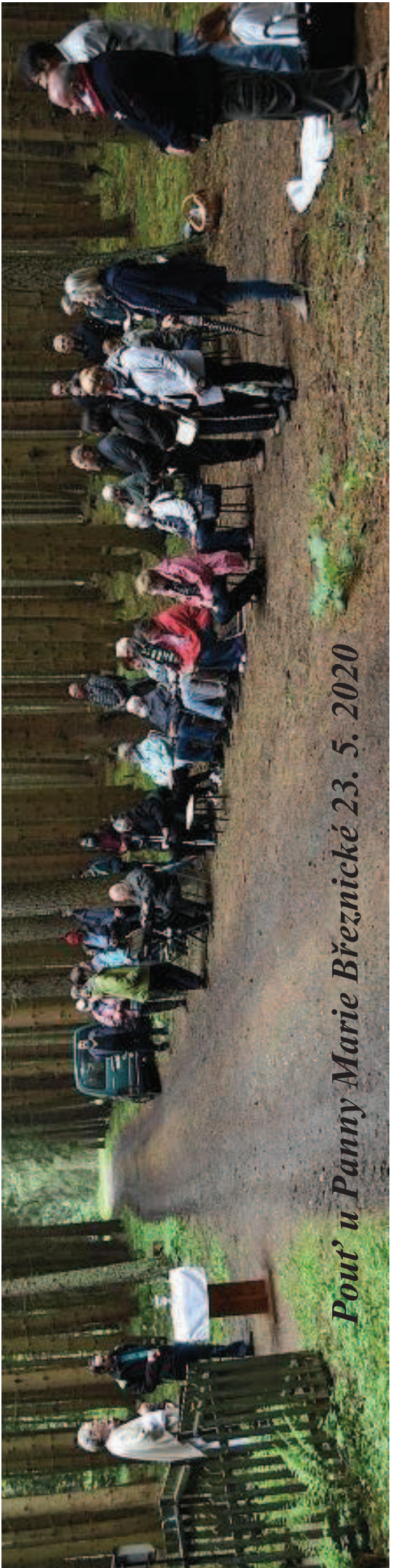
ve 14,30 koncert klasické hudby (trubka – P. Herzog, varhany – P. Hostinský)

Slavnost sv. Petra a Pavla – Starý Rožmitál 29. 6. v 8,30 hod., farní kostel

Poutní mše sv. ve Hvožd'anech – 5. 7. v 10,10 hod.

Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 15. do 28. června 2020

Den	Starý Rožmitál		Hvozďany	Bělčice	Ostatní
	farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí 15. 6.		---			
Úterý 16. 6.		---			
Středa 17. 6.		18,00 vlastní intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek 18. 6.				17,00 mše sv.	
Pátek 19. 6.		Slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova 17,00 svátost smíření, 17,30 růženec 18,00 Za manžele Trčkovy, dar zdraví a Boží pomoc			
Sobota 20. 6.					18,00 Bubovice
Neděle 21. 6.	8,30 Za Františku a Josefa Drechslerovy a jejich děti		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí 22. 6.		---			
Úterý 23. 6.		---			
Středa 24. 6.		Slavnost Narození sv. Jana Křtitele 18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek 25. 6.				17,00 mše sv.	
Pátek 26. 6.	17,00 svátost smíření, 17,30 růženec 18,00 Za Marii a Adolfa Trčkovy, rody Trčků, Průchů a duše v očistci				<i>mše sv. s dětmi jako poděkování za školní rok, poté táborák</i>
Sobota 27. 6.					
Neděle 28. 6.	13. neděle v mezidobí 8,30 volná intence		10,10 mše sv.	11,15 poutní mše sv.	

Pout' u Panny Marie Březnické 23. 5. 2020